

Zamknięcie procesu diecezjalnego sługi Bożego brata Bonifacego Bonillo

Nieco ponad rok od rozpoczęcia procesu diecezjalnego brata Bonifacego Bonillo, które miało miejsce 30 września 2023 r. w katedrze w Kordobie, w obecności ordynariusza bp. Demetrio Fernández González odbyła się sesja na temat życia, heroiczności cnót oraz opinii świętości sługi Bożego brata Bonifacego, będąca kolejnym krokiem w tym procesie. Trybunał kościelny, powołany specjalnie w celu przeprowadzenia procesu diecezjalnego, zakończył swoje prace. Członkowie trybunału wysłuchali wszystkich zeznań osób, które w różnych

Zamknięcie procesu diecezjalnego w katedrze w Kordobie – Hiszpania

Notariusz o. Miguel Varona Villar, pieczętuje paczki z dokumentami procesu diecezjalnego do wysłania do Rzymu do Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych

miejscach i czasach bezpośrednio lub pośrednio znali Sługę Bożego. Zebranie zeznań, które muszą być pewne i wiarygodne, ma zasadnicze znaczenie dla potwierdzenia opinii świętości brata Bonifacego. Po przemówieniu biskupa odbyło się uroczyste odczytanie końcowego aktu procesu, po którym przystąpiono do nałożenia lakowych pieczęci na paczki z dokumentami, starannie zebranymi, posortowanymi i ocenionymi przez Trybunał i biegłych wraz z protokołami przesłuchań świadków oraz wynikami badań przeprowadzonych w okolicznych archiwach historycznych. Oryginały dokumentów zostały złożone w archiwum Kurii Diecezjalnej w Kordobie, natomiast dwie kopie zostały przesłane do Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie, gdzie będą przedmiotem badań w kolejnej, rzymskiej fazie procesu.

Dykasteria Spraw Kanonizacyjnych udzieliła “Nihil obstat” do otwarcia procesu diecezjalnego brata Bento Manuela Nogueira

Brat Bento Manuel Nogueira

Podługim oczekiwaniu, 3 października 2023 roku, wydano zgodę na otwarcie procesu kanonizacyjnego brata Bento. To bardzo ważny krok, który pozwala Patriarsze Lizbony na mianowanie urzędników kościelnych, którzy przygotowują dokumentację: delegata biskupiego, promotora sprawiedliwości i notariusza (tworzących Trybunał) oraz

uczestników procesów, tj. wszystkich pozostałych osób, które będą brały udział w procesie: teologów i ekspertów komisji historycznej. Sługa Boży brat Bento Manuel Nogueira poświęcił całe swoje życie służbie ubogim i chorym w dziełach Prowincji Portugalskiej, pełniąc różne funkcje, a ponadto przez trzydzieści lat pracował jako misjonarz w Mozambiku,

poświęcając się całkowicie swojej misji aż do dnia śmierci. Zmarł w Lizbonie, 26 października 2003, w wieku 76 lat. Niektóre informacje biograficzne można już znaleźć na stronie internetowej Zakonu, w zakładce Postulatura. Wkrótce zostanie opublikowana biografia, która pełniej zobrazuje jego drogę i świętość życia.

MĘCZENNICZY Z FLORYDY - ZAMKNIĘCIE PROCESU DIECEZJALNEGO

Słudzy Boży Antonio Inija i 56 towarzyszy męczenników

W dniu 12 października 2015 r. emerytowany biskup diecezji Pensacola-Tallahassee, bp. Gregory L. Parkes, oficjalnie rozpoczął proces beatyfikacyjny męczenników z Florydy. Od tego momentu, powołani w tej sprawie członkowie Komisji Historycznej, szczegółowo przestudiowali i zbadali postacie licznych „domniemanych” męczenników z okresu od XVI do XVIII wieku, którzy zginęli za wiarę na ziemi zwanej niegdyś Floryda. W ramach dochodzenia, członkowie Komisji przebadali archiwa na Florydzie, w Georgii, Missourii i Luizjanie, atakżena Kubie, w Meksyku, Hiszpanii i Rzymie. Członkowie Komisji skrupulatnie sprawdzali każde doniesienie o męczeństwie, aby ocenić jego dokładność i wiarygodność. Spośród wielu zbadanych relacji wiele uznano za wystarczająco wiarygodne, aby poddać je kontroli Kościoła, podczas gdy inne, niewystarczająco

potwierdzone, wymagają dalszych badań i weryfikacji. 14 lutego 2022 r. nowy ordynariusz William Albert Wack przedstawił w Rzymie listę męczenników, w przypadku których istnieją wiarygodne dowody męczeństwa. Dykasteria Spraw Kanonizacyjnych zezwoliła na rozpoczęcie wspólnego procesu grupy męczenników, którzy oddali swoje życie podczas ewangelizacji Florydy. Wśród kandydatów proponowanych na ołtarze jest jeden z naszych współbraci: br. Felipe Orbalaes y Abreo, chirurg i przeor szpitala s. Giovanni di Dio del Presidio di Santa Maria De Galve w Pensacola. Nasz współbrat poniósł śmierć męczeńską 1 września 1712 roku, pomagając chorym w pobliżu Fort San Carlo de Austria. W dniu 12 października 2023 r. uroczystą Eucharystią sprawowaną w Tallahassee, biskup William Albert Wack zamknął proces diecezjalny. Jest to kolejny znaczący krok w

Jego Eminencja biskup William A. Wack, Biskup Pensacola-Tallahassee, Floryda

kierunku beatyfikacji tej grupy męczenników, którzy poświęcili swoje życie głosząc Ewangelię. Proces będzie kontynuowany w Rzymie, w Dykasterii Spraw Kanonizacyjnych, gdzie będzie prowadzone dalsze dochodzenie w celu oceny dowodów męczeństwa.

Więcej informacji dot. procesu dostępnych jest na stronie: www.martyrsfloridamissions.org

Cud, który doprowadził do kanonizacji Jana Bożego

Cuda świętych to historie wiary i nadzwyczajnych wydarzeń, które często budzą u wiernych podziw. Cuda uważane są za znaki obecności Boga, który interweniuje za wstawiennictwem świętego. Jan Boży, wielki orędownik u Boga, czynił cuda miłości za życia i po śmierci. Święty Szpitalnictwa nadal oręduje za ubogimi i chorymi, wstawiając się za ich prośbami o uzdrowienie ciała i duszy. Wśród wielu cudów przypisywanych wstawiennictwu Jana Bożego, warto przypomnieć cud, który był następnie badany przez Kościół w celu rozpoczęcia jego procesu kanonizacji. Przez wiele lat w Rzymie i innych włoskich miastach rok 1656 nazywano „rokiem zarazy”. Rzeczywiście był to trudny rok epidemii dżumy, która siała terror i śmierć, ale także ukazała wiele bohaterkich przykładów miłosierdzia. W tym okresie wyróżnili się bonifratrzy, z których w szpitalu św. Jana Kalibity (Wyspa Tyberyjska), wielu straciło życie, opiekując się ofiarami zarazy. Właśnie w tym okresie na Wyspie Tyberyjskiej miało miejsce cudowne uzdrowienie, uzyskane za wstawiennictwem bł. Jana Bożego, uzdrowienie tak jasne, oczywiste i niepodważalne, że pozwoliło na jego kanonizację.

Podczas procesu w sprawie uzdrowienia Isabelli Arcelli, które miało miejsce 11 września 1673 roku, brat Gabriele Barsanti tak powiedział: „Widziałem kilka cudów które miały miejsce w czasie zarazy tutaj, w Rzymie, na Wyspie Tyberyjskiej, w San Bartolomeo wykorzystywanym jako lazaret, w którym umieszczano chorych. Widziałem m.in. taki cud, który się zdarzył za wstawiennictwem bł. Jana Bożego”. Wyspa była najodpowiedniejszym miejscem na utworzenie lazaretu, gdyż była odizolowana wodami Tybru. Generałem Zakonu był Neapolitańczyk brat Nicola Avagnale, a przeorem wspólnoty sycylijszyk brat Giovanni Battista Catalano.

Wśród wielu hospitalizowanych na wyspie, w bardzo ciężkim stanie, była 16-letnia Isabella Arcelli. 15 sierpnia 1656 roku została przeniesiona do lazaretu dla kobiet na Wyspę Tyberyjską, w którym opiekę nad chorymi sprawował chirurg brat Pasquale de l' Homme. Obraz kliniczny pacjentki wskazywał na „złośliwą” gorączkę, cztery czyraki (karbunkuły) na ramionach, dymienicę w prawej pachwinie, czarne wybroczyny rozsiane po całej powierzchni ciała. Brat Pasquale był w stanie zająć się czyrakami, ale nie dymienicą, czy zapewnić niezbędne leczenie.

Stan pacjentki się pogarszał. Pewnego wieczoru, po około 17/18 dniach, otrzymała sakramenty i została pozostawiona w spokoju, gdyż wszyscy byli pewni, że w nocy umrze. Następnego ranka wydano polecenia dotyczące transportu jej

ciała na cmentarz św. Pawła.

Siostra Isabelli kazała odprawić trzy Msze św. ku czci bł. Jana Bożego, aby za jego wstawiennictwem prosić o uzdrowienie. Nalegała także, aby chora dziewczyna nie traciła wiary w otrzymanie łaski. Także Isabela modliła się o wyzdrowienie.

W nocy ukazał się jej nasz Błogosławiony i powiedział, że została uzdrowiona. Isabella natychmiast poczuła się dobrze i krzyknęła, że to cud. Poprosiła o swoje ubrania, założyła je i wstała z łóżka „ożywiona siłą i wigorem”. Ustąpiły natychmiast: gorączka, karbunkuły, wybroczyny, dymienica, a nawet blizny. Skóra wróciła do normalnego koloru. W miejscu dymienicy pachwinowej pozostał tylko stwardniały gruczoł, zupełnie bezbolesny, który dla większego bezpieczeństwa brat Pasquale postanowił usunąć: po tym zabiegu nie pozostała też żadna blizna. Cud był oczywisty i spełniał kryteria wymagane przez ówczesną Kongregację Spraw Kanonizacyjnych dotyczące natychmiastowego, naukowo niewytłumaczalnego, całkowitego i trwałego uzdrowienia.

W procesie kanonizacyjnym bł. Jana Bożego przedstawiono 12 podobnych zdarzeń, które miały miejsce w Rzymie, Neapolu, Madrycie i Granadzie. Ale tylko dwa zostały wzięte pod uwagę, zbadane i zatwierdzone: ten dotyczący Isabelli Arcelli i Giovanniego de Marino, kaleki od siedmiu lat, zmuszonego do poruszania się zgarbiony na desce przesuwaną przy pomocy rąk, który nagle wyzdrowiał w 1667 roku w Neapolu w kościele szpitala Pokoju. Bł. Jan Boży został kanonizowany w 1690 roku w Bazylice św. Piotra na Watykanie przez Papieża Aleksandra VIII.

Fragment pomnika Aleksandra VIII w Bazylice św. Piotra: płaskorzeźba przedstawiająca kanonizację św. Jana Bożego, w dniu 16 października 1690 r.